

En annan sida av paradiset

Innehåll

En annan sida av paradiset	1
Inledning	2
Förord	2
Syfte	3
Frågeställning	3
Metod och material	3
Avhandling	4
Allmänt om Thailand	4
Den thailändska skolan	4
Thailändsk sjukvård.....	5
Barnhemmet	6
Skolgången på barnhemmet	8
Sjukvård och hälsa på barnhemmet	9
Analys	10
Hur skiljer sig den thailändska skolan från den svenska och hur kan den förbättras? .	10
Är barnhemmet en bra miljö för ett barn att växa upp i? Vilka är fördelarna/nackdelarna? Ges barnen en bra grund för att i framtiden klara sig själva?	11
Vad skiljer ett svenskt barns uppväxt från ett barn som är uppväxt på ett thailändskt barnhem? Vad måste ändras? Vilka insatser görs för att förbättra det thailändska barnets situation och vilken effekt har dessa insatser?	13
Slutord	15
Källor	15
Webbsidor	15
Tidningar och Tidsskrifter	16
Övrigt	16

Inledning

Förord

Vi är tre killar som läser tredje året av naturvetenskap på Hersby Gymnasium. Som projektarbete valde vi att åka till Thailand för att volontärarbeta. Vi kom i kontakt med idén när en organisation kom till vår skola och talade om just volontärarbete utomlands. Anledningen till att vi valde Thailand var att det är ett mycket populärt turistmål och vi ville se vad som fanns bortom badstränderna, de guidade snorkelturerna och den billiga shoppingen.

Det som lockade oss till att genomföra projektet var att vi skulle få se en, för oss, helt ny del av världen, prova på volontärarbete, träffa nya människor från andra kulturer och se vilka skillnader det finns mellan Thailand och Sverige inom olika områden.

Själva projektidén var att på något sätt presentera våra nyvunna erfarenheter från resan och på så sätt inspirera andra människor som är intresserade av att testa på volontärarbete. Detta skulle göras genom att redovisa vissa utmärkande skillnader mellan Thailand och Sverige samt genom att visa chartersvensken en del av det "riktiga" Thailand.

Via organisationen Volontärresor hittade vi ett tvåveckorsprojekt i Thailand som passade oss alldeles utmärkt. Vi bokade projektet och flygbiljetter med start till höstlovsveckan 2008. Inför resan skrev vi en frågeställning med ett antal frågor vi hade i åtanke att få besvarade under resans gång. På plats i Thailand kunde vi dock märka att vissa frågor kändes orelevanta och t.o.m. omöjliga att besvara samtidigt som vi utarbetade nya frågeställningar vartefter vi upptäckte, för oss, tidigare okända faktorer i den thailändska kulturen. Alltså har delar av projektet ändrats under arbetets gång men vi har alltid haft en klar föreställning om vad vi ville undersöka med detta arbete.

Nere i Thailand fick vi verkligen se en annan del av landet än semesterparadiset. Vi arbetade på ett barnhem i centrala Thailand, långt ifrån kustens långa stränder och Bangkoks stora varuhus. I och med att vi arbetade på just ett barnhem beskriver huvuddelen av redovisningen av vårt projekt skillnaderna mellan svenska barn och de thailändska barnen vi mötte på barnhemmet. Vi kommer i arbetet att försöka peka ut skillnader i levnadsvanor, hälsa, livsmöjligheter mm. Sedan kommer vi försöka se vad som kan förbättras för dessa barns livssituation och ge exempel på vad vi tycker vore ett bra sätt att göra dessa förändringar.

Den här rapporten är framför allt skriven för Er som är nyfikna och intresserade av volontärarbete, för Er som vill veta mer om de thailändska barnens situation inom hälsa och skolgång eller för Er skulle vilja veta mer om livet på ett thailändskt barnhem.

Syfte

Syftet med detta arbete är att ge läsaren en ökad förståelse för hur livet kan vara i ett land där allt inte är lika tillrättalagt som i Sverige. Fokuset ligger på att förklara situationen för ett barn som växer upp på ett thailändskt barnhem samt att visa skillnader och likheter med ett svenskt barns uppväxt.

Frågeställning

Frågeställningarna vi har arbetat utifrån och sökt besvara är dessa:

Utbildning

- Hur ser landets utbildningssystem ut? Obligatorisk skolgång? Finansiering, statlig/privat?
- Hur stor andel av landets unga ges en ordentlig utbildning?
- Hur stor andel av befolkningen är analfabeter?
- Barnens möjligheter att läsa vidare vid högskola/universitet?

Hälsa

- Vilka möjligheter ges barnen till läkarundersökning/vård (på barnhemmet)?
- Hur finansieras landets sjukvård?

Barnhemmet

- Hur ser en typisk dag ut för ett barn på barnhemmet?
- Vilka är barnen som bor här? Varför har de hamnat här?

Analysfrågor

- Hur skiljer sig den thailändska skolan från den svenska och hur kan den förbättras?
- Är barnhemmet en bra miljö för ett barn att växa upp i? Vilka är fördelarna/nackdelarna? Ges barnen en bra grund för att i framtiden klara sig själva?
- Vad skiljer ett svenskt barns uppväxt från ett barn som är uppväxt på ett thailändskt barnhem? Vad måste ändras? Vilka insatser görs för att förbättra det thailändska barnets situation och vilken effekt har dessa insatser?

Metod och material

Största delen av vårt efterforskande skedde under vår vistelse i Thailand. Viss

information skulle ha varit omöjlig att få tag på utan dessa fältstudier, t.ex. barnhemmets kvalitet och utformning. Där nere använde vi oss av egna observationer och intervjuer för att få fram önskad fakta.

I övrigt har internet varit av stor vikt i vår forskning, vilket har krävt en stor del källkritik där vi hela tiden försökt verifiera information med minst två källor.

Avhandling

Allmänt om Thailand

Den thailändska skolan

Den nuvarande thailändska skolgången presenterades 1997 tillsammans med det årets grundlag. Den innebar en undervisningsidé som är menad att få undervisningen i landet att utvecklas positivt och kunna mäta sig på en global nivå. Det är på pappret allmän skolplikt i landet i 9 år men det som egentligen bestämmer om barnen får gå i skolan eller inte är föräldrarnas ekonomiska situation. Uppdelningen av landets skolgång är i fyra steg:

- Förskola, tre-fem år.
- Grundskola, sex år.
- Högstadium, tre år.
- Gymnasium, tre år.

Det finns också universitetsutbildningar. I hela landet finns det 24 allmänna universitet och 22 privatägda.

I verkliga fallet är det enbart de rika familjerna som har råd att ge sina barn en ordentlig utbildning. Barn till fattiga föräldrar, eller barn som bor ute på landet får en sämre skolgång, vilket till viss del beror på att kvalitén på utbildningen på landsbygden är betydligt sämre än i de stora städerna. För vissa barn kanske utbildningen bara blir ett par år iochmed att föräldrarna inte har råd att låta barnen gå kvar i skolan.

Det som för oss är gratis och som vi tar för givet har ofta ett ganska högt pris i Thailand. Skoluniform är ett krav och de kan bli en stor kostnad då barnen kan behöva flera uppsättningar och de växer osv. Barnen får ingen mat i skolan utan måste antingen ta med egen mat eller köpa på en ansluten matservering. Läroböckerna måste betalas av eleverna, resor till och från skolan likaså.

Varje skola tar en viss terminsavgift, denna kan variera kraftigt men hos de finaste skolorna i Bangkok, som också är de bästa i landet, kan den ligga på 3-400 000 bath. Det motsvarar cirka 80-90.000 svenska kronor.

Språkundervisningen tillkommer mest på universitetsnivå och det är då engelskan som dominerar. Ett stort problem är att språklärarna oftast är inhemska och aldrig har varit utanför Thailands gränser. De är därför bättre på att läsa och skriva än att tala språket. Detta var något som var väldigt lätt att märka under vår tid i Thailand. I Bangkok talade de flesta thailändarna hyfsad engelska som gick att förstå, meddans när vi var ute på landsbygden i Singburi var det betydligt svårare att förstå och bli förstådd av den inhemska befolkningen.

Siffror från 2003 säger att 4% av befolkningen över 15 år är analfabeter med definitionen på analfabetism att man inte kan skriva ett simpelt kort om vardagliga saker. Enligt uppgifter från år 2005 är 0,99% av landets barn föräldralösa¹.

Thailändsk sjukvård

Vi svenskar är bortskämda i det trygga välfärdssamhälle vi bor i. Men saker som här ses som självklara kan i Thailand te sig problematiska. Trots en sjukvård som efter tsunamikatastrofen prisats och som i allmänhet anses hålla mycket hög klass finns problem.

Liksom Sverige har Thailand en fri och skattefinansierad sjukvård för landets medborgare. Detta är dock inte alltid den bergsäkra trygghet som det först kan verka. De i störst nöd är ofta fattiga, och de fattiga bor inte sällan ute på landsbygden där läkarna är få och där det är glest mellan sjukhusen. Över lag har det under 90-talet funnits ett behov av fler sjukhus i Thailand pga. statens oförmåga att bygga ut sjukvården i den takt som behövts. Detta har lett till ett ökat förtroende för den privata sektorn som har utvecklats och vunnit ett gott internationellt anseende. Man har till och med börjat satsningar mot en globaliserad sjukvård, där man försöker locka utländska patienter till thailändska sjukhus för behandling. Patienterna kan på så vis undgå långa kötider i hemlandet och få en billigare behandling, samtidigt som sjukhusen kammar in vinster från rika västerlänningar. Och här ser vi baksidan av en för stark tilltro till den privata vården: den bästa behandlingen tillfaller den som kan betala det högsta priset och inte den som behöver den mest.

Spädbarnsdödligheten är kanske inte alarmerande hög och har blivit lägre de senaste åren, men den är fortfarande nästan sju gånger så hög som i Sverige, vilket betyder ca 18 ‰². Och för att dra ytterligare paralleller till Sverige så har man i

¹ Källa: *Thailand*. Globalis, www.globalis.se

² Källa: *The World Factbook, Thailand*. Central Intelligence Agency den 24 februari 2009, www.cia.gov

Thailand en betydligt större del av befolkningen som är drabbad av HIV/AIDS, ca 1,5 % (2003) gentemot Sveriges 0,1 % (2001)¹. Thailand har dock utvecklats mycket de senaste decennierna vad gäller sjukvård och hälsa, men man har alltså en bit kvar innan man har en välfärd i klass med den i Sverige och övriga västvärlden.

Barnhemmet

Sriudomwitaya School är ett barnhem beläget i centrala Thailand, ungefär 40 minuters bilfärd från staden Singburi. Under två veckor hösten 2008 besökte och volontärarbetade vi tre unga och förväntansfulla gymnasieelever på detta barnhem, och upptäckte en helt annan verklighet än den bekväma tillvaron vi är vana vid.

På barnhemmet bor det 180 barn, en del permanent medan andra åker hem till någon släkting under loven. Åldern på dem varierar från 3 upp till 15 år och de flesta kommer från Isan, den nordöstra delen av Thailand. Vanligast är att de skickas hit därför att deras föräldrar inte har råd att ta hand om dem. Ett annat skäl kan vara att deras föräldrar har avlidit till följd av HIV, och att barnens morföräldrar inte klarar av att se efter dem året runt. Då får de istället komma hit till barnhemmet där de blir omhändertagna. Just morföräldrar samt ensamstående kvinnor betonar John Calway, huvudansvarig för oss volontärer och projekten som görs på barnhemmet, har svårast för att försörja sina barn. Han berättar också att problemet med HIV är utspritt över hela landet och att det finns väldigt många barnhem precis som detta. Enligt John finns det troligtvis ett i varje provins.

En vanlig dag här påminner om hur vi har det i Sverige. Barnen får frukost klockan åtta och sedan har de lektioner fram till 16.00 med en lunchpaus på en timme inräknad. Förutom frukost och lunch, som serveras 11.30, ges de ett mål mat till vid halv fyra på eftermiddagen. Alla måltider består av ris, och till riset serveras det kött och rikligt med grönsaker. Frukt får de också äta varje dag. Personalen är mån om barnens hälsa och vill att de ska få en bra, balanserad diet. Barnen har alla sin egen personliga skål som man får mat i, och efter måltiderna är det barnen själva som diskar.

Fig. 1. Barnen diskar sina skålar efter lunchen.

Om nätterna sover de i sovsalar, och det är många barn som måste samsas om litet utrymme. Det finns en stor sovsal och ett antal små. De sover på tunna liggmadrasser och rummen saknar dessutom fläktar, vilket blir tufft då även nätterna bär med sig en påträngande värme under sommaren.

Tätt intill barnhemmet ligger ett buddhistiskt kloster, som har stor betydelse och nästintill är kärnan för att verksamheten kan fortsätta. Munkarna på klostret är nämligen de som finansierar allt, från lärarnas löner till maten. De i sin tur får pengarna från samhället – varje dag skänker det thailändska folket tusentals baht till klostren, och tack vare detta klarar sig barnhemmet. Den summa man som volontär betalar går oavkortat till material för olika byggnadsarbeten som utförs. Från staten får barnhemmet endast ett litet bidrag, om ens något.

När barnen har fyllt 15 år kan de tyvärr inte längre stanna kvar, men naturligtvis slängs de inte bara ut på gatan. De som har ett hem kan då återvända dit, där de eventuellt får jobba på ett risfält eller i en lokal butik. Det är också vanligt bland pojkarna att bli munk och leva på klostret vid barnhemmet. Det medför ju att de fortfarande kan bo kvar och få mat gratis. Dessvärre slutar det mycket värre för en del barn. Ett fåtal blir indragna i den thailändska maffian och börjar med att smugla in knark i Thailand från Laos, Kambodja etc. Av tjejerna tvingas några söka sig till sexindustrin för att överleva. Detta leder i sin tur till att HIV sprids bland dem. Båda dessa yrken, prostitution och knarksmuggling, bestraffas med döden. Därför vill och försöker man hjälpa barnen och ge dem en så god grund i engelska att de slipper livnära sig så här.

Trots att utvecklingen för barnhemmet går i rätt riktning med fler och fler volontärer som kommer och hjälper till finns det ett problem, förmodligen det största, som år efter år slår tillbaka. Genom Thailand flyter en stor flod, som sedan delar upp sig i tre mindre floder. Denna flod översvämmas varje år och det gör även de mindre bifloderna. Barnhemmet råkar befinna sig precis bredvid en av dessa bifloder vilket leder till att det varje år drabbas av en översvämning som blötlägger

klassrum och vissa projekt som inte hunnit bli klara. Vi befann oss faktiskt på plats mitt under översvämningen, och det kändes ganska snopet när man på morgonen gick för att fortsätta på ett projekt man arbetat med i en vecka och fick se att allt låg under vatten. Det värsta anser John är att det inte finns något att göra åt saken. Man kan inte förhindra vattnet från att komma in på barnhemmet och förvandla det till ett enda stort badkar. Man får helt enkelt acceptera det och göra det bästa av situationen.

Även om problemen är många och standarden inte på långa vägar kan mätas med den vi har i Sverige är det fullt av hopp och glädje hos barnen. De har inga leksaker att sysselsätta sig med men är väldigt kreativa och hittar på lekar och spel med bara gummisnoddar och pinnar till hands. Alla volontärer som varit här på Sriudomwitaya School har hunnit utföra mycket, och mycket mer kommer säkert att utföras. För oss var det en otrolig upplevelse av att få vara här och ta del av arbetet och den gemenskap som ändå ter sig så stark.

Skolgången på barnhemmet

Beroende på den stora spridningen i ålder bland barnen är de uppdelade i olika grupper under undervisningen. De har dock alla samma schema som, vilket vi nämnt tidigare, består av cirka 6,5 timmars lektioner per dag mellan 8:30 och 16:00. Lärarna är de thailändska kvinnor som sköter barnhemmet men många volontärer hjälper till med undervisningen. Största delen av volontärerna kommer ifrån Europa och därmed kan barnen få en chans att höra och lära sig engelska med gott uttal. Detta är också det största målet med barnhemmet. Att barnen ska kunna lära sig tillräckligt bra engelska för att när de är 15 år och måste lämna barnhemmet kunna få ett jobb inom turistsektorn. Undervisningen består av NO, matematik, engelska, idrott och i stort sett alla ämnen vi har i de svenska skolorna. Den stora skillnaden syns inom religionsredovisningen. Munkarna som finansierar barnhemmet berättar för barnen om buddhism men de får inte lära sig särskilt mycket om de andra världsreligionerna som vi gör i våra skolor.

Sorgligt nog har barnen nästan ingen chans alls till vidare utbildning på universitet eller liknande. Dock talas det enligt John Calway, huvudman på barnhemmet, mycket om att bygga ett college i närheten av barnhemmet som de kan fortsätta studera vid när de fyllt 15 år. Detta college skulle, liksom barnhemmets skola, fokusera på engelskaundervisning.

Fig. 2. Undervisning I barnhemmets skola.

Sjukvård och hälsa på barnhemmet

Med nära tvåhundra barn boende på samma plats, tätt, tätt tillsammans och utan tillgång till vare sig ordentliga duschar eller rena toaletter kan man inte låta bli att tänka att sjukdomar måste spridas som en löpeld på barnhemmet. Man har dock ett av volontärer uppbyggt sjukrum med sängar och enklare behandlingsmöjligheter. Intrycket vi fick var dock att detta främst användes för att förhindra spridandet av smittor genom att sjuka barn flyttades hit från sina ordinarie sovsalar. Än en gång märks vikten av arbetet volontärarbetarna utför då den nya sjukstugan är mycket bättre än den gamla. Tidigare hade man nämligen ett trångt sjukrum i anslutning till sovsalen, något som inte kan ha varit särskilt fördelaktigt med tanke på spridning av sjukdomar.

Som sagt var möjligheterna till behandling på barnhemmet, enligt vår uppfattning, begränsade till enklare åkommor så som feber, förkylningar och dylikt. Någon utbildad vårdpersonal eller läkare fanns inte. Skulle ett barn behöva mer avancerad vård får man uppsöka sjukhuset i Singburi. Väl där kan de skatta sig lyckliga att de lever i ett land med fri hälsovård. Utgifter som kan uppstå i samband med sjukdom i form av mediciner osv. står det lokala klostret för.

Överlag har barnhemmet en god hälsomedvetenhet och barnen serveras som sagt tre mål näringsrik mat om dagen. Dock var alla barn mycket smala, vi kunde inte se ett enda överviktigt barn men ingen av dem verkade heller löpa någon risk för undernäring.

Det är därför vår uppfattning att barnens hälsosituation är förhållande vis god. De verkar ha kroppar anpassade för de speciella omständigheterna på hemmet, för sjukstugan var långt ifrån full under våra dagar där. Kläderna tvättas regelbundet, men vad man måste jobba på är hygien på toaletterna. Förstahandssjukvård finns på barnhemmet, och skulle någon tränga ytterligare hjälp finns sjukhuset 40 min därifrån. Därmed är dessa barns hälsotillsyn långt mycket bättre än många andra människors, och de kan vara lyckliga att de har munkarna att luta sig mot i sjukdomstider.

Analys

Hur skiljer sig den thailändska skolan från den svenska och hur kan den förbättras?

De stora skillnader man kan se mellan den thailändska och den svenska skolan är, som det mesta då man jämför i-länder med mindre välstående länder, beroende av pengar. I Sverige kan en elev få både en och två utlandsresor betalda av skolan medan ett stackars barn på landsbygden i Thailand inte ens får skollunch. Här hemma är förväningen stor om man måste köpa egna skolböcker, i Thailand är det vardag. Men det är inte bara skillnad i finansieringen av materiel. Kvalitetsskillnaden är stor då man tittar på andra saker, så som undervisningen i sig och lokalerna man vistas i. Dock hamnar analyser av problemet alltid vid samma slutsats. Pengarna räcker inte till.

Man kan se det som en dominoeffekt med fattigdom som startbricka. Föräldrar som knappt har råd att förse sina barn med mat på bordet kan omöjligen betala även skoluniform, böcker och pennor. Barnets skolgång blir därmed lidande och högre utbildning efter grundskolan uteblir. Man har dock kommit en bit på väg i och med den grundlagsändring som kom 1997 med allmän skolplikt som följd. Men som sagt, för att nå en hållbar nivå på skolan i landet måste mer pengar tillkomma. Staten måste skjuta till pengar för att genom barnens utbildning trygga landets framtida välgång. I-länderna måste utöka sina bidrag för att på lång sikt kunna bota fattigdomen.

Med ökade ekonomiska resurser skulle man kunna göra skolan gratis, eller åtminstone billigare. Genom att ge barnen bidrag för materiel och uniformer säkrar man deras framtida skolgång. Dock behövs pengar för mer än materiella förbättringar. Utbildningen hos lärarna är ofta undermålig, speciellt då det kommer till språkkunskaper. Vad man på sikt bör sträva mot är därför att höja lärarlönerna för att på så vis uppmuntra till pedagogiska studier vid högskolor och universitet. Och som alltid är skolan som sämst ute på landsbygden där människor med en utbildning som övergår grundskolans nio år är lika sällsynta som snödrivor en julidag. Man bör därför öka subventionerna till landsbygdens skolor för att på så vis kunna höja dessa lärares löner. Därmed stimuleras ruraliseringen och man får utbildade pedagoger till glesbygdens skolor som till följd därav förbättrar sin kvalitet.

Filosofin på barnhemmet var, som nämnt tidigare, att söka ge barnen en god språklig grund i engelska. På detta sätt hoppas man att många av dem kan konkurrera om enklare jobb i framtiden. Och visst, detta är en god tanke. Thailand är ett turistparadis med strida strömmar av européer som kommer för att njuta av det bekväma klimatet. Barnhemmets initiativ bör alltså bli ett signum för resten av landet i kampen mot fattigdomen. Färdigheter i språk ger jobb, jobb ger pengar. Och här kom vi tillbaka till källan till problemet: pengar.

Är barnhemmet en bra miljö för ett barn att växa upp i? Vilka är fördelarna/nackdelarna? Ges barnen en bra grund för att i framtiden klara sig själva?

Begreppet barnhem har en dyster klang och förknippas ofta med fattigdom, olycka och misär. Och visst fanns där en hel del, låt oss säga icke önskvärda, faktorer: smuts, torftiga kläder och brist på bäddar för att nämna några. Men där fanns även en förbluffande optimism, glädje och gemenskap som genomsyrade hela organisationen. Under vår två veckor långa vistelse på barnhemmet uppfattade vi endast ett barn gråta. Och detta trots att de inte har egna leksaker eller särskilt många tillhörigheter över huvudtaget. Ett barn av 180 på två veckor. I Sverige kan man se ungar gråta så fort de inte får glass med godis till middag. Men kanske ger livet på barnhemmet någonting annat, något som gör materiella tillhörigheter överflödiga.

När vi började analysera barnens liv insåg vi att där fanns en känsla av gemenskap som ingen av oss tidigare skådat. Lever man tätt inpå varandra dag som natt uppstår band som, även om de inte är identiska, starkt påminner om en familjs samhörighet. Barnen hjälpte varandra diska, tvätta och göra skolarbete. Förmodligen är det denna känsla av tillhörighet som får dem att orka igenom vardagen. Att ha sin plats i ett sammanhang betyder mer än man först anar. Möjligheten att växa upp med 180 systrar och bröder är förunnad få och barnen var sannerligen inte olyckliga över sin situation.

En dag då vi volontärer kom tillbaka från vår lunchpaus till den plats där vi höll på att bygga en saniteringsanläggning var platsen fylld av barn. Rädsla över att de skulle förstöra vårt arbete grep oss. Det visade sig dock att vi hade helt fel. Barnen hade bildat langningskedjor och arbetade för fullt med att forsla bort jord och slam från det hål i marken som vi påbörjat. När det sedan började regna sprang barnen och hämtade paraplyer och höll upp åt oss volontärer. Detta är ett exempel på den enorma glädje, välvilja och hjälpsamhet som fanns i överflöd på barnhemmet. Med sådana personliga egenskaper har man tagit ett första steg mot en ljus framtid.

Fig. 3. Barnen hjälper volontärerna med deras arbete.

Dock fanns det ju som sagt många avigsidor med denna institution. Då resurserna är små och de behövande många är det lätt att individen går förlorad i mängden. Vår uppfattning var att det inte fanns mycket rum för individuella problem och funderingar, allt fokus var på kollektivet. Barnhemmet var helt klart underbemannat med svenska mått mätt och därför kan personliga relationer mellan de vuxna och barnen ha svårt att utvecklas. På så vis förloras något viktigt, att barnen känner ett personligt band till en vuxen människa och att man känner sig omtyckt och viktig. Skulle man anställa mer personal på barnhemmet skulle detta kunna vinnas och man skulle kanske kunna utveckla något som kan liknas vid en moderlig/faderlig relation till barnen. Ytterligare en nackdel med att leva så många så tätt är att platserna där barnen kan slinka undan och få en stund i lugn och ro, är få. Det är viktigt att få tid för sig själv, ifred från annars ständigt närvarande kamrater.

Att barnen är för många i förhållande till befintliga resurser blev ännu klarare för oss då vi fick tillfälle att besöka sovsalarna. I ett rum knappt större än ett vanligt klassrum var 70 barn inackorderade. Och vad värre var, det fanns inga sängar. Barnen sov på tunna, slitna madrasser med gamla kuddar och endast malätna filter att skylla sig med. Kanske är behovet av varma täcken begränsat i detta tropiska land, men nätterna kan bli nog så kalla, speciellt under regnperioden.

Vad anbelangar hygien på barnhemmet kan man endast säga att den var bristande. Toaletterna var smutsiga och såg inte ut att ha blivit ordentligt rengjorda på ett tag. Platsen där man kokade sitt ris omgavs av sot och damm för att inte

nämna alla de herrelösa hundar som strök omkring på platsen. När man med detta i åtanke lägger till de enorma mängder smutsigt vatten som varje år översvämmar barnhemmet kan man klart se den sanitära problematiken. Bakterier och smittor har alla möjligheter att spridas här. Dock verkade de flesta barnen vara vid god vigör och sjukstugan var, som nämnt tidigare, sparsamt besökt. Förmodligen utvecklar kroppen en särdeles god motståndskraft mot skadliga bakterier om man under hela sin uppväxt lever under dessa förhållanden.

Sammanfattningsvis kan man säga att en uppväxt på detta thailändska barnhem innebär en osäker framtid. Det är en barndom under tuffa förhållanden. Man ges en grundläggande skolutbildning men möjligheter till fortsatta studier är i dagsläget knappt befintliga då det inte finns några finansieringsmöjligheter. Ledningen har dock rätt inställning när man menar att engelskakunskaper är nyckeln till barnens framtid så att de kan sköta enklare jobb inom turistsektorn.

Men alla hinder och svårigheter till trots ger barnhemmet en grund som med thailändska mått mätt får ses som god och som överträffar många. Fattiga familjer på landsbygden har inte alltid råd att skicka barnen till skolan. På barnhemmet betalar det lokala klostret för barnens skolgång. Dessutom överglänser tre mål mat om dagen många andra fattiga barns situation. Och med de sociala färdigheter barnhemmets uppväxt skänker barnen i form av samarbetsvilja och närhet till skratt måste slutsatsen bli att hoppet lever för dessa barn. Kanske är det som man säger: "Det som inte dödar, det hårdar".

Vad skiljer ett svenskt barns uppväxt från ett barn som är uppväxt på ett thailändskt barnhem? Vad måste ändras? Vilka insatser görs för att förbättra det thailändska barnets situation och vilken effekt har dessa insatser?

Välfärdsstaten Sverige har med alla sina skyddsnet i form av a-kassa, barnbidrag och pensionssparande skapat en närmast utopisk livsmiljö för sina invånare. Hur illa det än går för mig och hur dåligt jag än sköter mig finns det i princip alltid någon typ av hjälp att tillgå. Studielån och bidrag möjliggör en utbildning på lika villkor för alla, även efter grundskolan. Detta gör att man skapar en trygghet för invånarna och framförallt för de unga. Den dunkelhöljda framtiden ter sig inte lika skrämmande.

Tyvärr är situationen i Thailand inte lika fördelaktig. Ett barns uppväxt beror här till stor del på under vilka förhållanden man är född, vad ens föräldrar har för tillgångar. Har man dragit vinstlotten att bli född i en rik familj kanske man får möjlighet att studera vid de finaste privatskolorna i Bangkok. Den som kramar nitlotten i sin hand och föds in i fattigdom kanske inte får studera alls. Och därmed hamnar man på efterkälken i livets lopp redan från början.

Det är den avgiftsbefriade grund- och gymnasieskolan som är grunden till Sveriges välstånd. Här får alla unga en ordentlig utbildning som förbereder för antingen en yrkeskarriär eller vidare studier. Och skulle man behöva ekonomiska hjälpmedel för att finansiera högskolestudier är det enkelt att ansöka om lån. Och det är här det

thailändska systemet brister. Även om barnen på barnhemmet får en fri grundskoleutbildning och med den en god start på livet är det inte många som har möjligheten att studera vidare. Med endast grundskoleutbildning är chanserna att få ett välbetalt jobb mycket små och därför måste man söka finna ett sätt att göra skolgången så billig som möjligt för individen. Man bör alltså prioritera om och satsa mer pengar i utbildningssyfte för att på så sätt på sikt jobba mot en förbättrad levnadsstandard. Förmodligen skulle betydande förbättringar kunna göras med de åtskilliga miljarder dollar som varje år går till landets militär³.

Framtiden för barnen på Sriudomwitaya School är alltså bäst beskriven som osäker. Det jobbas dock hårt för att förbättra barnens odds för ett gott liv efter de har lämnat barnhemmet. Många européer kommer hit för att hjälpa till och även om individen inte förändrar världen så blir resultatet av all tillrest arbetskraft att livet på hemmet förbättras avsevärt. Ett nytt kök och nya avträden håller på att byggas för att förbättra hygien, en nyanlagd lekplats med gungor gör vardagen lite gladare för barnen och den nybyggda sjukstugan förbättrar hälsovillkoren. Insatserna gör skillnad och detta är melodin för att lyckas förbättra levnadsstandarden här, att bistå med arbetskraft och pengar istället för bara med pengar. Det finns alltför många exempel då i-länderna skickat stora summor pengar till behövande u-länder i tron att de ska investera dessa klokt men där det istället köpts parabolantennor och tv-apparater.

Förutom en förbättrad materiell standard ingjuter volontärerna en känsla av hopp hos barnen. De ser att det finns folk som bryr sig om dem och att de är sedda. Detta märktes då de alltid var otroligt glada att se oss då vi kom på morgonen och alltid vinkade av oss på eftermiddagen. Förhoppningsvis hittar de extra kraft i detta möte med välvilliga människor. Dessutom lär barnen sig om världen då de möter folk från avlägsna länder och får därtill höra god engelska nästan varje dag.

Sriudomwitaya School är således på väg att förbättras men man har lång väg kvar: Hygien är dålig med smutsiga lokaler, sovsalarna är under all kritik då t.o.m. sängar saknas, personalen är underbemannad och okunnig och de framtida vägvalen för barnen är få. Dessa är problem som man måste få en lösning på och det fort. De som ska vägleda volontärerna i deras arbete är dock få och resuserna mycket begränsade, följaktligen går arbetet tämligen långsamt. Men det går trots allt åt rätt håll och fortsätter eldsjälarna i Thailand, med John Calway i spetsen, att kämpa för barnen som de gör nu behöver dessa barn inte oroa sig för sin framtid särskilt länge till.

³ Källa: *C The World Factbook, Thailand*. Central Intelligence Agency den 24 februari 2009, www.cia.gov

Slutord

Vi gick in i detta projektarbete med en önskan att se en ny del av världen och möta nya kulturer och människor. Vi kunde inte ha valt ett bättre sätt att göra detta. Vi kom till en plats som var helt främmande från vad vi var vana vid, till en kultur som ingen av oss kommit i kontakt med tidigare, och vi träffade människor till vilka vi knöt starka band. Vår volontärresa till Thailand höstterminen 2008 lärde oss otroligt mycket, inte bara om det thailändska livet på ett barnhem, utan även om oss själva, då vi fick nya perspektiv på saker i våra liv. Man lär sig att uppskatta vad man själv har genom att se andras situation. Vid sidan av kulturella kunskaper och nya värderingar gav projektet även praktiska kunskaper i bygge, t.ex. murning och cementblandning.

Vi är eniga i gruppen då vi uttrycker vår glädje över att ha fått möjligheten att utföra detta projekt. Våra erfarenheter kommer vi bära med oss tillsammans med de nya vänner vi lärt känna. Själva resultatet av projektet var ungefär vad vi väntat oss, även om levnadsstandarden på barnhemmet låg något högre än väntat.

På Sriudomwitaya School fortgår nu arbetet för barnen utan oss. Kanske kan vi någon gång återvända för att se vad det blev av våra insatser och kanske tillföra något nytt. Att volontärarbete utvecklar människan och tillfredsställelsen som man får av att hjälpa ett utsatt barn är underbar. Volontärarbete ska ses som synonymt med personlig utveckling och hjälpande. Behovet är stort och tacksamheten från de hjälpta är enorm. Det är därför Ni ska åka dit, till en annan sida av paradiset.

Källor

Webbsidor

Health Care in Thailand. Expat Forum, www.expatform.com.

The World Factbook, Thailand. Central Intelligence Agency den 24 februari 2009, www.cia.gov.

The World Factbook, Sweden. Central Intelligence Agency den 24 februari 2009, www.cia.gov.

Thailand. Nationalencyklopedin, www.ne.se.

Thai Scan Connection, www.thai-scan.com.

Skolan i Thailand. Resbort.com, www.resbort.com.

Thailand. Globalis, www.globalis.se

Tidningar och Tidsskrifter

Cochrane, Joe 2006. *Medical Meccas: Beyond the Beaches*. Newsweeks nätupplaga den 30 oktober 2006, www.newsweek.com.

Övrigt

John Calway, huvudansvarig för arbetet på barnhemmet Sriudomwitaya School, Singburi, Thailand.

Fältstudier, egna observationer på plats i Thailand.